

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΗΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειρισμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 100. Ἐξά-
μηνῃ δραχ. 55. Τρίμηνῃ δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγυπτίου γρόσια διατιμ. 50,
Αμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδέποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 45ος

Ἀθῆναι, 1 Ἰανουαρίου 1938

Ἔτος 60ον.—Ἀριθ. 5

ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟ ΤΟ 1938

ΤΟ ΕΛΚΥΘΡΟ ΠΟΥ ΖΥΓΩΝΕΙ

Ὅταν ἔπιασε τὸ πολὺ τὸ κρύο κι'
ἄρχισε νὰ πέφτει τὸ χιόνι:

—Ἐ! καιρὸς εἶναι πιά νὰ ξεκινήσω
εἶπε ὁ Ἀη Βασίλης. Ἐβαλε λοιπὸν
τὴν κόκκινη χοντρή του κάπα
ποὺ εἰναι τυμένῃ δολοκλήρῃ ἀπὸ
μέσα [μὲ ζεστή, παχειά, κά-
τασπρηγούνα. Κουμπώθηκε κα-
λὰ-καλὰ, ἔριξε πάνω του μιά με-
γάλη σακούλα, πήρε στὸ χέρι
τὸ χοντρὸ του ραβδί, καὶ βγήκε.

Ἐπήγαινε κούτσιν κούτσιν ὁ
καυμένος Τόσο γέρος ἦταν. Πό-
τε πότε σκόμπιζε μάλιστα. Καὶ
λακκοῦδες εἶχε ὁ δρόμος καὶ
λάσπες. Περνοῦσαν οἱ μέρες,
περνοῦσαν οἱ νύχτες, προχωροῦ-
σε ὁ Ἀη Βασίλης. Ὅλο καὶ
προχωροῦσε. Ναι. Μὰ τὸ κρύο
γινόταν δλοένα πιδ τσουχτερό.
Τὸ χιόνι πιδ πυκνὸ. Κι' ἀκόμα
εἶχε δρόμο καὶ δρόμο νὰ πάρῃ
ὁ Ἀη Βασίλης. Κι' ἂν δὲν πρό-
φτανε νὰ φτάσῃ στὴν ὥρα
του;

—Ἀχ! Ἐν ἀμαξάκι, νὰ τὸ
εἶχα!... συλλογίστηκε.

Τσοῦπ!

Μὲ μιάς βρέθηκε καθισμένος
στὸ ὠραιότερο ἔλκυθρο ποὺ εἶδε
ποτὲ ἀνθρώπου μάτι. Μὲ πράσι-
νο βελούδο ἦταν στρωμένο, ἀπὸ
ἀσὴμι ἦταν φτιαγμένα ὅλα του
τὰ σκελετά, κι' ἀσημένια κουδου-
νάκια ἦταν βλμμένα παντοῦ. Ἐνα
ἐλάφι τραβοῦσε τὸ ἔλκυθρο. Τὰ
χάμουρά του ἦταν ἀσημένια, τὰ
γκέμια χρυσα. Ἐνα ἐλάφι δυνα-
τό, μὲ κέρατα καμαρωτά.

Τὶ γρήγορα ποὺ πήγαινε τώ-
ρα ὁ Ἀη Βασίλης. Πετοῦσε τὸ

ἔλκυθρο, χανόταν ἀπὸ τὰ μάτια
σου.

Μπήκε πιά στὸ δάσος. Πρέπει νὰ
τὸ περάσῃ αὐτὸ τὸ δάσος. Νὰ περά-
σῃ κι' ἄλλα δάση. Νὰ περάσῃ πο-
τάμια, θάλασσες, λίμνες.

— Τρ, τρρ, τρρρ... ἤχουν τ'
ἀσημοκούδουνα.

Τὸ σπουργιτάκι, ποὺ κοιμόταν στὰ
χαμόκλαδα, πετάχτηκε.

— Τσί, τσί!.. Ἐ! Ἀδερφάκι,
ξύπνα! Ὁ Ἀη Βασίλης! φώναξε.

— Τσί, τσί, τσί, ποὺ εἶναι τος;
Ποῦ εἶναι τος; ρώτησε τὸ ἀδερφάκι.

Τίναξαν τίς φτεροῦγες τους τὰ που-
λάκια καὶ φρρτ... πετάξανε πρὸς τὸ
ἔλκυθρο. Τὸ φτάσανε. Τὸ πετύχανε

ΤΑ ΚΑΛΑΝΤΑ

— Ἀρχιμηνιάσα κι' ἀρχι-χρονιάσα!..

ΤΗ ΝΥΧΤΑ ΤΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ ΖΩΝΤΑΝΕΥΟΥΝ

— Όλη μέρα τὰ παιχνίδια
Πούτ'απαίξουν τὰ παιδάκια
Τὰ μαγεύουν.
Μά τὴ νύχτα πού κοιμούνται
Καὶ τὰ φέρνουν μοναχὰ τους,
Ζωντανεύουν.
— Ὡστε δὲν τὰ βλέπουν ἔτσι
Ζωντανὰ τὰ παιχνιδάκια,
Τὴ χαρὰ τους;
— Βεβαίως τὰ βλέπουν
Κι' ἡ μαγεία μεγαλώνει,
Στὰ... ὄνειρά τους!

Τὶ καλὰ! Μπήκανε μέσα. Ἀχ! τί
ώρα! τί ζεστά. πού ἦταν ἐδῶ! Ξε-
θαρευτήκανε. Τσίου! Τσίου! Τρυπώ-
σανε μέσ' τὴ σκούφια τοῦ γεροντά-
κου. Καθήσανε κεῖ δά, στὰ ζεστά,
μόνο τὴ μυτούλα εἶχαν δῆξ.

Τὸ χιόνι ἐπεφτε παχύ. Τόχε στρώ-
σει τώρα πὺδ γιὰ τὰ καλὰ. Ὅλα ἦ-
ταν κάτασπρα δρόγυρα. Παγώνανε τὰ
νερά στὶς θάλασσες καὶ στὰ ποτάμια,
παγώνανε στὶς λίμνες, περνοῦσε τὸ
ἐλκυθρο. Παραμερίζουνε τὰ δέντρα
στὰ δάση τὰ πυκνά, συμμαζονότανε
ἀριστερὰ καὶ δεξιὰ, ἀνοίγανε δρόμοι
ἔτρεχε τὸ ἐλκυθρο. Πάφ, πάφ, πάφ
κτυποῦσαν τὰ πόδια τοῦ ζώου, χτυ-
ποῦσαν ρυθμικά, πάφ, πάφ, πάφ, κι'
ἀπαλὰ χανότανε ὁ χτύπος μέσ' στὸ
χιόνι τὸ παχύ καὶ μόνο τ' ἀσημοκού-
δουνα ἤχολογοῦσαν, τρ, τρρ, τρρρρ,
ἔτσι καθὼς ἔφευγε τὸ ἐλκυθρο.

— Τρ, τρρ, τρρρρ...

Εὐπνήσανε οἱ ἀλεπουδίτσες. Τρ,
τρρ, τρρρρ, τ' εἶν' αὐτό: Καὶ τὰ λεον-
τάρια εὐπνήσανε. Καὶ οἱ ἐλέφαντες
μὲ τίς προδοσκίδες. Καὶ οἱ ἵπποπό-
ταμοι οἱ ἀσημομούρηδες καὶ οἱ κρο-
κόδειλοι οἱ ὑπναράδες. Οἱ λύκοι θυ-
μωμένοι ὅπως πάντα. Οἱ γκαμήλες μὲ
τὴν καμπουρίτσα στὴν πλάτη. Οἱ
καγκουρό σταθήκανε στὰ δυὸ πσιναὶ
τους πόδια. Ὅλα τὰ ζῶα εὐπνήσανε
κι' ἔλα τὰ ἔντομα. Κι' αὐτὰ πού κοι-
μόντανε ἀπλὰ κι' αὐτὰ πού εἶχανε πέ-
σει στὸ χειμωτιάτικο λήθαργο. Οἱ πε-
ταλούδες οἱ ἀκρίδες, οἱ χρυσόμυγες,
οἱ πυγολαμπίδες. Τρ, τρρ, τρρρ, τ'
εἶν' αὐτό: Ἐτρεξε κι' ὁ τζίτζικας
μὲ τὸ βιολάκι ριγμένο στὴν πλάτη,
ξαφνισμένος, τρέμοντας ἀπὸ τὸ κρύο.

Τρ, τρρ, τρρρρ, τ' εἶναι αὐτό: Ἡθε-
λε νὰ μάθῃ. Ὅλα τὰ ζῶα, ὅσα ζοῦν
πάνω στὴ γῆ κι' ὅσα ζοῦν μέσ' στὴ γῆ,
ὅσα πετοῦν στὸν ἀέρα, ὅσα κατοί-
κοῦν στὰ σπιτία κι' ὅσα κολυμποῦν
στὴ θάλασσα κι' ὅσα κυλοῦνται στὸ
βεῦρκο κι' ὅσα μένουν στὰ ποτάμια
ἐλα εὐπνήσανε. Ἀπ' ὅλα τὰ ζῶα
βρεθήκανε κεῖ δά, ἡμεῖρα καὶ ἄγρια.

— Τρ, τρρ, τρρρ τ' εἶν' αὐτό:
— Κουδουνάκια εἶναι: ἀναρωτη-
θήκανε.

— Κουδουνάκια εἶναι, ἀσημοκού-
δουνα, εἶπε ὁ ὁ λαγός.

— Ἀα!...

Τὰ ζῶα μείνανε συλλογισμένα. Ἡ
μαῖμου ἔξυνη τὸ κεφάλι της. Ἀσημο-
κούδουνα. Δηλαδή;

Ὁ ἀετὸς ἀνοίξε τίς φτερούγες του,
πέταξε ψηλά, ἀγνάντεψε μὴ καὶ φώ-
ναξε:

— Ἐ! Φίλοι! Ἐ... Ὁ Ἀη-Βα-
σίλης!...

Χαλασμός γίνθηκε. Ζουρλαθήκανε
τὰ ζωντόβολα ἀπ' τὴ χαρὰ τους.

— Τρ, τρρ, τρρρρ...

— Τρρ, τρρρ, τρρρρ...

Ὁλοένα καὶ πὺδ καθαρά ἀκούγον-
ται τὰ κουδουνάκια. Γέμισε ὁ ἀέρας
κουδουνίσματα. Νάτο τ' ἀμάξι. Τώρα
δὰ περνᾷ. Ἐνα ἔνα κι' ἔλα μαζί πη-
δήσανε μέσα τὰ ζῶα. Ἀλλο μέσ' στ'
ἀμαξάκι, ἄλλο ἔξω ἀπ' τ' ἀμαξάκι,
κάποια θεσοῦλα βρέθηκε γιὰ τὸ κα-
θένα. Μὰ τὰ περισσότερα τρυπώσανε
στὴ σκούφα τοῦ Ἀη-Βασίλη. Τὰ
λαγουδάκια χωθήκανε μέσ' τίς τσέ-
πες του. Τὰ περιστέρια χοροπηδοῦ-
σαν στὴν πλάτη τοῦ ἐλαφιῦ. Τὰ χε-
λιδόνια μὴ χαρὰ πιαστήκανε στὰ γκέ-

μια. Ὁ σκύλος στάθηκε ὀρθὸς πίσω
στὴν πλάτη τ' ἀμαξιοῦ, καμαρωτός.
Τὰ σπουργίτια, νὰ πού ξεπροβάλλουν
ἀπ' τὴ σκούφια τοῦ Ἀη Βασίλη.

— Τσίου!... Τσίου!... Καλωσο-
ρίσατε! Καλωσορίσατε!

Τὰ ζῶα κάνουν ν' ἀπαντήσουν στὸ
χαίρετισμέ, μὰ, ξαφνικά, μένουν ἀκί-
νητα. Ἡρεμα. Σὰν φεύτικα. Καὶ τί
μικρὰ πού εἶναι! Ἡ τίγρις σὰν ἕνα
ποντίκι. Ὁ γαϊδάρελος, τόσος δά.
Ξαφνιάζονται τὰ σπουργίτια. Γιατί εἶ-
ναι τόσο μικρὰ τὰ ζῶα; Κάνουν νὰ
πετάξουν, νὰ τὰ πλησιάσουν, νὰ δοῦν
ἀπὸ κοντά. Μὰ μένουν ἀκίνητα κι'
αὐτὰ, μ' ἀνοιχτὰ τὰ ματάκια, σασι-
σμένα.

Ὡς τόσο τ' ἀμάξι προχωρεῖ. Τὶ
βερὺ πού εἶναι τώρα! Πηγαίνει ἀργά.
Ὁδ!... ἔχει ἀκόμα δρόμο καὶ δρόμο
νὰ κἀνῃ, βουνὰ καὶ θάλασσες, νὰ πε-
ράσῃ.

Κι' ἂν δὲν προφθάσῃ;

— Ἀχ! Σλλλογίζεται ὁ Ἀη Βα-
σίλης. Νὰ εἶχα ἕν ἐλαφάκι ἀκόμα, νὰ
μοῦ σέρνει τ' ἀμάξι, νὰ ροβολήσω στὰ
παιδάκια πού μὲ περιμένουν!

Ὡ! Καὶ νά! Τέσσερα ἐλάφια σέρ-
νουν τώρα τὸ ἐλκυθρο. Πῶς τρέχει!
Φεύγει, χάνεται. Μέρεις ἔρχονται, νύ-
χτες φεύγουν, γλυστρά, τὸ ἀμάξι στὸ
χιόνι, βουνὰ καὶ κάμπους περνᾷ. Ὁ-
λο καὶ πλησιάζει. Ὅλο καὶ πὺδ κον-
τὰ μας βρίσκεται. Ὁκτὼ ἐλάφια τὸ
σέρνουν τώρα.

Τὴ νύχτα, δταν ὅλοι κοιμηθοῦν κι'
κάθε θόρυβος κοπάσει, τεντώσετε τ'
αὐτὶ σας, ἀφουγκρασθε. Ἴσως ν' ἀ-
κούσετε τάπα, τάπ, τάπα, τάπ τὰ ἐλά-
φια πού ὅλο καὶ πλησιάζουν. Ἢ ἀκού-
σετε ἴσως, τρ, τρρ, τρρρρ, ἀπαλὰ, σι-
γανά, μὲ τίς θὰ τὸ πᾶν τ' ἀπρτί σας.
Καὶ θὰ ἀκούσετε στὰ σίγουρα γάβ,
γάβ! Τὸ σκυλί σας νὰ γαυγίλῃ δυνα-
τά. Ξαφνιάστηκε τὸ σκυλί. Ἀκουσε
τὸ ἐλκυθρο πού ζυγώνει καὶ ξαφνιά-
στηκε.

Π. ΣΚΑΝΔΑΛΗ (IPSIM)

ΟΙ ΔΩΔΕΚΑ ΜΗΝΕΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ

Μαμά! χτυποῦν τὴν πόρτα! Θάνα!
Οἱ προσκόποι παιχνίδια νὰ ζητήσουν,
Καὶ στὰ φτωχὰ μετὰ θὰ πᾶνε
Σ' αὐτὰ λίγη χαρὰ γιὰ νὰ σκορπίσουν!

Τὰ πὺδ γερά τᾶχω χωρίζει.
Γιὰ ἰδὲς περίφημα βαστοῦν ὡς τόσο!
Ἀπὸ χαρὰ ἔχω γεμίσει
Ὅπου μπορῶ κι' ἐγὼ καὶ νὰ δώσω.

Καλῶς μᾶς ἦλθες, νέε χρόνον!
Σὲ χαιρετῶ ἀπ' τῆς καρδιάς τὰ βάθη,
Σὲ σένα τὸ χρωστῶ καὶ μόνο,
Πού τὴν ἀληθινὴν χαρὰ ἔχω μάθει.

ΦΑΚ

ΑΘΗΝΑΙ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

«ΜΑΣ ΤΑ ΠΑΝ ΑΛΛΟΙ»

Ἀγαπητοί μου,

ΣΤΗΝ πρώτη σελίδα αὐτοῦ
τοῦ φυλλαδίου βλέπετε μιὰν
ὠραιότατη εἰκόνα «ἐκ τοῦ
φυσικοῦ»: Δυὸ παιδιὰ λένε
τὰ Κάλαντα. Εἶναι βράδυ. Στὴν εἰ-
σοδο ἢ στὸ διάδρομο τοῦ σπιτιοῦ ὅπου
τὰ λένε, κάποιο φῶς πέφτει στὰ προ-
σωπία τους καὶ μᾶς δείχνει ὅλη
τὴν προσπάθεια πού καταβάλλουν
γιὰ τὸ τραγοῦδι τους. Βλέπουμε τὰ
στόματά τους τὰ μάτια τους, καὶ μᾶς
φαίνεται πῶς ἀκούμε τὸ «ἀρχιμηνιά
κι' ἀρχιχρονιά» ὅπως βγαίνει ἀπ' τὰ
φωνητικά τους ὄργανα κι' ἀπὸ τὴν
ψυχὴ τους. Εἶναι πραγματικῶς «ἐκ-
φραστικὴ» εἰκόνα. Κι' ἐγὼ, δταν τὴν
εἶδα θυμήθηκα... τὴ Βασούλα καὶ
τὸν Ἀνδρῆκο, πού βγήκαν πέρσυ,
τὴν παραμονὴ τῆς Πρωτοχρονιάς, νὰ
ποῦν τὰ Κάλαντα καί... τὰ βρήκαν
μπαστούνια.

Εἶναι τὰ παιδάκια μιᾶς φτωχῆς
χήρας, πλύστρας, πού μόλις κατα-
φέρνει νὰ τὰ κουτσотρέφῃ, νὰ τὰ
κουτσοντύνη καὶ νὰ τὰ στέλνῃ στὸ
δημοτικὸ σχολεῖο—μιὰ ὥρα δρόμο ἀ-
πὸ τὴν καμαρούλα τῆς αὐλῆς ὅπου κα-
τοικοῦν. Πόσα πράγματα τοὺς λεί-
πουν! Καὶ πῶς περιμέναν τὰ Χρι-
στούγεννα, γιὰ νὰ βγοῦν τὴν παρα-
μονή, νὰ ποῦν «τὴ θεία Γέννηση»
καὶ νὰ μαζέψουν λίγα λεφτά, νὰ
πάρουν τουλάχιστο ἀπὸ ἕνα ζευγάρι
παπουτσάκια... Ἀλλὰ τὴν ἡμέρα
ἐκείνη ἡ Βασούλα ἔτυχε νὰ εἶναι
ἄρρωστη. Ἀδύνατο νὰ βγῇ ἔξω μὲ
τέτοιο κρύο καί... ξυπόλητη. Κι' ὁ
μικρὸς Ἀνδρῆκος πῶς νὰ βγῇ μονά-
χος του; Κρίμας! χάθηκε μιὰ εὐ-
καιρία. Καὶ δὲν ἔμεινε παρὰ ἡ Πρω-
τοχρονιά. Μὴ θὰ τὴν ἔχαναν κι'
αὐτὴ;

Εὐτυχῶς ἡ Βασούλα ἔγινε καλὰ.
Ἀνοίξε κι' ὁ λαιμός της πού ἦταν
κλεισμένος. Τὶ ὁμορφὰ πού λείε τώρα
τὸν Ἀη-Βασίλη! Βοηθαί ὅσο μπο-
ρεῖ κι' ὁ Ἀνδρῆκος, χτυπώντας ἕνα
τρίγωνο. Κάνουν πολλές δοκιμὲς τίς
τελευταῖες ἡμέρες. Κι' δταν ξημερώ-
ναι ἡ πολυπόθητη παραμονή, συγυ-
ρίζονται ὅπως-ὅπως—μήπως ἔχουν
καὶ καλὰ ροῦχα γιὰ νὰ βάλουν;—
κάνουν τὸ σταυρὸ τους καὶ ξεκινοῦν.
Μὲ πόσες ἐλπίδες, μὲ πόσα ὄνειρα,
ἂν ὄχι χρυσά, τουλάχιστο νικέλινα...

Τὰ γνωστὰ τους σπιτία, πού ἔχουν
γιὰ πλύστρα τὴ μάνα τους, δὲν εἶ-
ναι στὴ γειτονιά, παρὰ ἄλλα στὴν
Πλάκα—τὰ κοντινότερα—ἄλλα στὴ
Βάθη, ἄλλα στὸ Κολωνάκι... Ὡρες

κάνουν γιὰ νὰ πᾶνε. Μεσημεριάζουν-
ται, τρώνε ἀπὸ ἕνα κουλούρι κι' ἐξα-
κολοθοῦν. Βραδυάζονται—τί γρή-
γορα! πού βραδυάζει τὸ Δεκέμβριον!—
κι' ἀκόμα ἔχουν σπιτία γιὰ νὰ πᾶ-
νε. Κουρασμένα, νηστικά, βραχνά,
νυσταγμένα, βάζουν ὅλη τους τὴ θέ-
ληση γιὰ νὰ μὴν ἀφήσουν σπιτί χω-
ρὶς νὰ πᾶνε, οὔτε τὸ πὺδ μακρινό. Κι'
ἐπιτέλους, τὰ κατάβραδα, τὰ τελειώ-
νουν καὶ γυρίζουν.

— Ἐ! καλῶς τα! τί κάνατε; τὰ
ὀποδέχεται ἡ μάνα τους.

— Τίποτα!...

— Τίποτα; πῶς τίποτα;

— Νά, τί μαζέψαμε...

Μετροῦν τὰ λίγα τους πεντόδραχμα
καὶ τίς κάπως περισσότερες δραχμὲς
τους; δὲν φτάνουν οὔτε γιὰ ἕνα ζευ-
γάρι παπουτσάκια.

— Μὰ γιατί ἔτσι; ρωτᾷ ἡ μάνα.

δὲν πήγατε παντοῦ; δὲν σᾶς ἔδω-
σαν;...

Κι' ἡ Βασούλα ἀπαντᾷ:

— Παντοῦ πήγαμε. Μὰ ξέρεις τί,
μαμμά; Στὰ περισσότερα σπιτία, δταν
ρωτούσαμε: «νὰ τὰ ποῦμε;» μᾶς
ἀπαντοῦσαν: «μᾶς τὰ παν ἄλλοι!».
Κι' ἡ μᾶς ἔδωχαν, ἡ μᾶς ἔκοδαν
μόλις ἀρχίζαμε καὶ μᾶς ἔδιναν μὲ
βία μιὰ δραχμὴ. Τὰ σπιτία, βλέπεις,
ἦταν μακριά. Δὲν πηγαίναμε πρῶτοι.
Μᾶς προλάβαιναν τὰ παιδιὰ τῆς γει-
τονιάς.

Τὶ φοβερό! Στὴ ζωὴ πρέπει κα-
νεῖς νὰ προλαβαίνῃ. Ὅπως στὰ Κά-
λαντα, καὶ σ' ὅλα. Καὶ σήμερα, πού
πρέπει νὰ σᾶς δώσω κι' ἐγὼ μιὰ εὐ-
χή, αὐτὸ θὰ σᾶς εὐχηθῶ: Ποτὲ στὴ
ζωὴ σας νὰ μὴν ἀκούσετε «μᾶς τὰ
παν ἄλλοι»!...

Σᾶς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΤΟΤΟΣ ΚΑΙ Ο ΛΑΓΟΣ ΤΟΥ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Ε'

Φοβόταν τὸ φίλο του ὁ κουτός, τὸ σωτήρα του, ἐνόμιζε ἴσως πῶς θὰ
τὸν ξανακλείσῃ στὴν κλούβα, κι' ἔτρεχε νὰ τοῦ κουφή!

Ὁ Τοτός ἦταν λυπημένος πού ὁ λαγός του δὲν τὸν ἀγαποῦσε καὶ δὲν

τὸν ἀγαποῦσε καὶ δὲν τὸν ἤθελε. «Κρί-
μα—ἔλεγε στὴ γιαιγιά του— δὲν κατα-
λαβαίνει, μὲ παίρνει γιὰ ἐχθρό.—Σιγά-
σιγά, τοῦ ἀπαντοῦσε ἡ γιαιγιά, θὰ σὲ
συνηθίσῃ. Θὰ ἰδῇ πῶς δὲ θέλεις τὸ κα-
κό του καὶ δὲν θὰ σὲ φοβάται πιά».

Πραγματικῶς, μιὰ μέρα, δταν ὁ
λαγὸς εἶδε πάλι τὸν Τοτό στὸν κῆπο,
ἀντὶ νὰ φύγῃ φοβισμένος, πῆγε κοντά
του κι' ἔπεσε χάμω, μὲ τὴν κοιλιὰ, κου-
τώντας ταῦτιά του καὶ τὴν οὐρίτσα του,
σὰ νὰ ζητοῦσε χάδια.

Χαρὰ πού τὴν ἔκαμε ὁ Τοτός! Ὁ
λαγὸς του δὲν ἦταν πιά ἀγρίμι. Μπο-
ροῦσε νὰ τὸν παίρνῃ στὴν ἀγκυλιά του,
νὰ τὸν φιλῇ, νὰ τὸν χαϊδεύῃ καὶ νὰ τοῦ
δίη νὰ τρώῃ ἀπ' τὸ χέρι του. Νά τον!
δὲν φοβάται καθόλου. Καὶ τραγανίζει
τὸ μαρουλόφυλλο, πού τοῦ βάζει στὸ
στόμα ὁ Τοτός, μισοκλείνοντας τὰ μάτια
καὶ κουνώντας τὰ χεῖλη του καὶ τὴ μύ-
τη του σὰν ἡμερο κουνέλι.

Ἐνα βράδυ, ὁ Τοτός, φεύγοντας ἀ-
πὸ τὸν κῆπο, ἔξασε τὴν καγγελόπορτα
ἀνοιχτὴ κι' ὁ λαγὸς βγήκε στὸ χωράφι.
Ἀχ, τί κακό! Θὰ γυρίζε ἄραγε; Ὁ
Τοτός ἦταν καταλυπημένος. Ἀλλὰ τὸ ἴ-
διο βράδυ, βγαίνοντας πάλι στὸν κῆπο

μὲ τὸ φεγγαρόφωτο, ὁ Τοτός εἶδε... τί νομίζετε; Τὸ λαγὸ του νὰ κά-
θεται ἤσυχα κοντὰ στὴν πόρτα καὶ νὰ τὸν περιμένῃ!

Τελείωσε! ὁ λαγὸς εἶχ' ἐξημερωθεῖ ἀγαποῦσε τὸν Τοτό κι' ὁ Τοτός
ἦταν μαζί του ξετρελλαμένος.

(Ἀκολουθεῖ)

ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

PETER ROSEGGGER

ΟΤΑΝ ΠΗΓΑ ΝΑ ΦΕΡΩ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΗ ΧΑΡΑ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Κάρφωσε τὰ μάτια του ἐπάνω μου. «Μπορείς καὶ καλομπορείς», μουρμούρισε μέσα ἀπὸ τὰ δόντια του, τράβηξε ἀπότομα τὸ χοντρὸ κόκκινο πορτοφόλι του, ψαχούλεψε μέσα στὰ χαρτά του πού δὲν ἦταν βέβαια ὅλα χαρτονομίσματα, ἔβγαλε ἕνα ἑκατοστάριο καὶ εἶπε :

— Νά, πάρε γιὰ τὴν ὥρα αὐτὸ καὶ πές στὸν πατέρα σου πὼς σὲ δεκαπέντε μέρες θὰ τοῦ δώσω καὶ τὰ ρέστα. Τώρα δὲν ἔχω ἄλλα.

Μοῦχωσε τὸ κατωστάριο στὸ χέρι, ἔφυγε καὶ μ' ἄφησε στὴ θέση πού βρισκόμουν. Ἐγὼ ὅμως δὲν ἔμεινα ἀργὸς μόνο τράβηξα ἴσια στὸν μπακάλη. Ἐκεῖ μὲ σταθερὴ καὶ ἡρεμὴ φωνή, σὰν νὰ μὴν συνδίδαινε τίποτε, παράγγειλα πέντε ὀκάδες σιμιγδάλι, δυὸ ὀκάδες βωδινοῦ ξύγκι, ἑκατὸ δράμια ἄλατι, πενήντα δράμια σταφίδες, μιὰ ὀκά ζάχαρι, πέντε δράμια ζαφρορά καὶ πέντε δράμια κανελλογαρύφαλα. Ὁ μπακάλης μὲ περιποιήθηκε μοναχὸς του, μοῦ τὰ ἔβαλε ὅλα ὁμορφά-ἁμορφα σὲ χαρτοσακκούλες καὶ σὲ χωνάκια, ὕστερα τὰ ἔκανε ὅλα μαζὶ ἕνα πακέτο, τὸ ἔδεσε μὲ σπάγγο καὶ τὰ ἔνωσε ἀπὸ τὸ σακκούλι πού εἶχε βάλλει τ' ἀλεύρι, ἔτσι ὥστε μποροῦσα νὰ τὰ κρεμάσω ἀπὸ τὸν ὦμο μου, ἕνα δέμα μπρὸς καὶ ἕνα πίσω.

Ὅταν ἐτοιμάσθηκαν ὅλα, μὲ τὴν ἴδια ὑποκριτικὴ ἡρεμία ὅπως πρίν, τὸν ρώτησα πόσο κάνουν.

— Τρία ἑκατοστάρια, μοῦ ἀποκρίθηκε μὲ τὴν κιμωλία καὶ μὲ τὸ στόμα.

— Πάει καλά, τοῦ εἶπα, πάρε ἕνα, καὶ τ' ἄλλα ὁ πατέρας μου, ὁ κύρ-Λώρεντς ἀπὸ τὸ "Ἀλπλ θὰ σοῦ τὰ πληρώσῃ τὴ Λαμπρή.

Ὁ κακομοῖρης ὁ μπακάλης μὲ κοίταξε σατισμένος καὶ μὲ ρώτησε μὲ ἀβέβαιη φωνή :

— Τὴ Λαμπρή; Τίνος χρόνου;

— Νά, τούτῃ τὴ Λαμπρὴ πού θὰ μᾶς ἔρθῃ.

Τώρα ὅμως μπήκε στὴ μέση καὶ ἡ μπακάλαῖνα πού περιποιόταν κατὰ ἄλλους πελάτες, καὶ εἶπε :

— Ἀφῆσέ του τα, ἀντρα, ὁ πατέρας του ἔχει πάρει πολλὰς φορές βερσέ καὶ ὕστερα τὰ πλήρωσε ὅλα μαζὶ ὡς τὴν πεντάρα. Ἀφῆσέ του τα.

— Ἀμ' θὰ τοῦ τὰ ἀφήσω, δὲν τοῦ τὰ παίρνω πίσω, ἔκανε ὁ ἀντρας της.

Αὐτὸς ἦταν βολικὸς ἔμπορος μὰ τὴν ἀλήθεια! Ἐκεῖνῃ ὅμως τὴ στιγ-

μὴ θυμήθηκα καὶ τὰ παξιμάδια πού μοῦχε παραγγεῖλει ἡ μητέρα μου.

— Μπορεῖτε νὰ μοῦ δώσετε καὶ πέντε παξιμάδια; ρώτησα.

— Παξιμάδια θ' ἀγοράσῃς ἀπὸ τὸν φούρνῳ ἀντικρὺ, εἶπε ὁ μπακάλης.

Αὐτὸ τὸ ἤξερα ἀπὸ πρίν, ἀλλὰ δὲν εἶχα ἀκούσει ποτέ μου πὼς μπορεῖ κανεὶς ν' ἀγοράσῃ πέντε παξιμάδια βερσέ. Γι' αὐτὸ ἐξομολογήθηκα στὴν μπακάλαῖνα πού μ' εἶχε πρίν υπερασπιστῇ τόσο καλά, ὅτι δὲν εἶχα πεντάρα ἐπάνω μου κι' ἔτσι μὲ δάνεισε κατὶ μετρητὰ γιὰ νὰ πάρω τὰ παξιμάδια καὶ καθὼς ἔβλεπε ὅτι τὰ μάτια μου δὲν ξεκολλοῦσαν ἀπὸ τὰ ξερά δαμάκηνα, πού ἔβαζε στὸ καλάθι μιὰς πελάτισσάς της, μοῦδωσε καὶ μιὰ διπλόχουφτα ἀπ' αὐτά.

— Γιὰ νάχῃς κατὶ νὰ μασουλίζῃς στὸ δρόμο, μοῦ εἶπε.

Δὲν εἶχε περάσει πολλὴ ὥρα καὶ φορτωμένος πλούσια καὶ βαρεὶά μὲ τ' ἀγαθὰ μου, περπατοῦσα χαρούμενος στὸν πλατὺ δρόμο τοῦ χωριοῦ. Σ' ὅλα τὰ σπίτια ζύμωναν, ἔψηναν, μαδοῦσαν πουλιά, ἀναδαν φούρνους. Δὲν τοὺς ζήλευα καθόλου. Μᾶλλον φανταζόμουν πὼς ἐκεῖνοι θὰ μὲ ζήλευαν ἐμένα, πού φορτωμένος μὲ τόσα ἀγαθὰ τραβοῦσα κατὰ τὸ χωριό μου. Ἄιντε Χριστοῦγεννα πού θὰ γιορτάζαμε αὔριο! Γιατὶ ἡ μητέρα εἶναι ἄξια νὰ ξεβγάλλῃ βασιλιά ὅταν ἔχῃ στὰ χέρια της ὅ,τι χρειάζεται. Στὸ σπίτι ἔχουν κιάλας σφάζει ἕνα γουροῦνι κι' ἔτσι θὰ ἔχουμε καὶ λουκάνικα, καὶ σηκώτι ψητό, καὶ γουρούμπουλο στὸ φούρνο, καὶ πρῶτα τὶς πέστροφες (*), κι' ὕστερα τὴν χριστουγεννιάτικη κουλούρα μὲ τὴ ζαφρορά καὶ τίς σταφίδες. Οἱ πλούσιοι, ἐκεῖ κάτω στὸ Λάγκεδαγκ αὐτὰ τὰ ἔχουν κάθε μέρα, ἐμεῖς ὅμως τὰ ἔχομε μονάχα μιὰ φορά τὸ χρόνο καὶ τὰ βγάζομε πέρα χωρὶς νὰ μᾶς πιάσῃ τὸ στομάχι μας· κι' αὐτὸ δὲν εἶναι ἀστεῖο. —Κι' ὥστόσο στὴ χαρούμενη αὐτὴν ὁδοιπορία, ὁ νοῦς μου δὲν ἔτρεχε τόσο πολὺ στὸ φαγοπότι, ὅσο στὸν Χριστοῦλη καὶ στὴν πανίερη γιορτὴ του. Τὸ βράδυ, ὅταν θὰ ἔχω φτάσει σπίτι, θὰ διαβάσω σ' ὅλους ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὴ βίβλο, καὶ ἡ μητέρα μου κι' ἡ ψυχοπαίδα μας ἡ Μίρτσελ θὰ ψάλλουν χριστουγεννιάτικα τραγούδια. Ὑστερα ὅταν θὰ γίνῃ δέκα ἡ ὥρα, θὰ ξεκινήσου- με ὅλοι γιὰ τὴν Ἁγία Κατερίνη καὶ θ' ἀκούσουμε τὴ θεία λειτουργία. Οἱ καμπάνες θὰ σημαίνουν, θ'

Σ.π.μ. Τὸ καθιερωμένο Χριστοῦγεννιάτικο φαγητὸ τῶν Γερμανῶν. Οἱ πέστροφες εἶναι ψάρια τοῦ γλυκοῦ νεροῦ.

ἀκούγονται, ὥρατες ψαλμωδίες, ὅλοι οἱ πολῦέλαιοι θὰ εἶναι ἀναμμένοι καὶ ἀμέτρητα κεράκια θὰ καίνε μπρὸς στὰ εἰκονίσματα. Καὶ σὲ μιὰ γωνιά θὰ εἶναι στημένη ἡ Φάτνη μὲ τὸ βῶδι καὶ τὸν γαῖδαράκο καὶ τοὺς βοσκούς καὶ πέρα στὸ βουνὸ θὰ φαίνεται ἡ Βηθλεὲμ καὶ πᾶν ἀπ' αὐτὴν θὰ πετοῦν οἱ ἄγγελοι καὶ θὰ φέλνουν : «Δέξα ἐν Ὑψίστοις Θεῷ». Αὐτὲς οἱ σκέψεις μοῦ ἔδιναν φτερά. Ὅταν ὁμως περπάτησα ἀρκετὴν ὥρα ἐπάνω στὸν γλυστερὸ καὶ ὁλόγιοιο δημόσιο δρόμο, ἐνῶ τὸ χιόνι ἔτριξε κάτω ἀπὸ τὰ πόδια μου, εἶχα ἀρχίσει νὰ κουράζομαι τόσο, πού κάθε λίγο ἀλλάζα τὸ δισάκκι μου κι' ἀπὸ τὸν ἕναν ὦμο τὸ ἔβαζα στὸν ἄλλον.

Ὅστόσο εἶχε φτάσει τὸ μεσημέρι. Ἀνάμεσα ἀπὸ τὴν ὁμίχλη φαινόταν ὁ δίσκος τοῦ ἡλίου, κατάλευκος σὰν τὸ γάλα. Δὲν ἦταν πολὺ ψηλὰ ἀνεβασμένος γιατί στὶς τέσσερις ἔπρεπε νὰ ἔχῃ κιάλας βασιλέψει καὶ ν' ἀρχίσῃ ἡ ἀτέλειωτη νύχτα τῶν Χριστοῦγεννῶν. Στὰ πόδια μου ἔνοιωθα πότε-πότε, ἕνα μούδιασμα, πού ἀνέβαινε ψηλὰ ὡς τὸ στηθος μου, καὶ τὰ γόνατά μου ἔτρεμαν. Κοντὰ στὸ σταυροδρόμι ὅπου χωρίζει ὁ δρόμος γιὰ τὸ "Ἀλπλ, ἦταν στημένος ἕνας σταυρὸς μὲ κρεμασμένο ἐπάνω του τὸ σῶμα τοῦ Λυτρωτῆ. Ἦταν στημένος στὴν ἴδια θέση ὅπου βρίσκεται καὶ σήμερα, καὶ στὰ πόδια του ἦταν ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης καὶ ἡ Μαρία-Μαγδαληνή. Στὸ παγκάκι μπροστὰ στὸ σταυρὸ, πού ἦταν βαλμένο γιὰ νὰ γονατίζουν ἐπάνω του ὅσοι θέλουν νὰ προσκυνήσουν καὶ νὰ προσευχηθοῦν, ἐκεῖ ἐκάθισα γιὰ νὰ ξεκουρασθῶ λιγάκι. Ἐνα παξιμάδι ἦταν δικό μου, καὶ τόση ἦταν ἡ πείνα μου ὥστε μοῦ ἐρχόταν νὰ τὸ φάω μὲ λίγες μπουκιές. Ἀλλὰ τὸ νὰ μασάῃ κανεὶς καὶ νὰ καταπίνῃ βιαστικά εἶναι κακὸ γιὰ τὴν υγεία, αὐτὸ τὸ εἶχα ἀκούσει ἀπὸ ἄλλους, καὶ ὅσο πιὸ ἀργὰ τρώει κανεὶς τὸ φαγητὸ του, τόσο περισσότερο τὸ ἀπολαμβάνει, αὐτὸ τὸ γνώριζα ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ μου. Ἀποφάσισα λοιπὸν νὰ φάω ἀργὰ-ἀργὰ καὶ μὲ ἀπόλαυση τὸ παξιμάδι μου, καὶ πότε-πότε νὰ προσφάγῃ καὶ μὲ κανένα δαμάκηνο.

Ἦταν ὑπέροχο τὸ γεῦμα μου ἐκεῖνο. Ἀχ, ὅταν δὲν γνωρίζεις κανεὶς ποτὲ κανενὸς εἰδους στέρνηση, τί φτωχὸς πού γίνεσαι. Καὶ τί πλούσιος πού ἤμουν ἐγὼ, τότε πού ἤμουν φτωχός!

Ὅταν, ἀφοῦ τέλειωσα τὸ φαγητό μου, φορτώθηκα πάλι τὸ δισάκκι μου, μοῦ φάνηκε ἐλαφρὸ σὰν πούπουλο καὶ περπατοῦσα ζωηρὰ καὶ ξεκούρα-

στα, ὕστερα ὅταν ἀνέδηκα στὸ βουνὸ καὶ μπήκα μὲς στὸ δάσος, ὅπου ἡ σταχτεῖα ὁμίχλη κρεμόταν ἀπὸ τὰ χιονοφορτωμένα δέντρα, μοῦ ἦρθε στὸ νοῦ ὁ Χάνζελ. Ἦταν ἕνας καρδουναίρης πού κάθε μέρα κατέβαινε μὲ τὸ ἔλκυθρο του ἀπὸ τὸ "Ἀλπλ στὸ Μύρσταλ. Ἄν εἶχε κατεβεῖ καὶ σήμερα! Κι' ἂν γύριζε τώρα πίσω καὶ περνοῦσε ἀπὸ τὸ δρόμο μου μὲ ἄδειο τὸ ἔλκυθρο του καὶ μοῦ παίρνει τὸ βαρὺ δισάκκι μου γιὰ νὰ μὲ ἔξαφρώσῃ; Καί, γιατί ὄχι καὶ μὲν τὸν ἴδιον; Ποτὲ δὲν τὸ φανταζόμην πὼς μπορεῖ νὰ κἀνῃ τόση ζέστη τὸ χειμῶνα! Νὰ ἰδῶνῃ κανεὶς ἐνῶ γύρω του εἶναι ὅλα χιονισμένα καὶ παγωμένα. Αὔριο ὅμως θάχῃ ξεχαστῇ ὁλος ὁ κόσμος!

Ἐξαφνα ἔφτασε στὰ ρουθούνια μου δυνατὴ μυρουδιά καπνοῦ. Ἀπὸ πίσω μου ἐρχόταν—εἶχε ξεπροβάλλει ἀθόρυβα δίκως νὰ τὸν ἀκούσω—ὁ Κίλιαν. Ὁ Κίλιαν εἶχε κάνει κάποτε γιὰ ἕνα μικρὸ διάστημα δασοφύλακας. Τώρα ὅμως δὲν ἦταν πιὰ, ζοῦσε μὲ τὴν οἰκογένειά του σὲ μιὰ καλὴ μὲς στὸ δάσος καὶ κανεὶς δὲν ἤξερε καλὰ-καλὰ τί δουλεῖ ἔκανε. Στὴ ράχη του εἶχε κρεμασμένο ἕνα καλάθι, πού δὲν φαινόταν νὰ τὸν βαρύνῃ καὶ τόσο πολὺ, φοροῦσε ἀκόμη τὴν στολὴ τοῦ δασοφύλακα, μὰ ἔδειχνε πὼς εἶχε κάνει κάμποσα χρόνια ἐπάνω του, καὶ τὰ μαῦρα καὶ πυκνά του γένεια δὲν ἄφηναν νὰ ἰδῇ κανεὶς καὶ πολὺ ἀπὸ τὸ κουρασμένο κάπως πρόσωπό του. Ὅταν γύρισεν καὶ τὸν ἀντίκρουσεν, ἔβγαλε τὸ τσιμποῦκι του ἀπὸ τὸ στόμα του, γέλασε δυνατὰ καὶ εἶπε :

— Κατὰ ποῦ τραβάς, καλόπαιδο;

— Πάω σπίτι μου.

— Καὶ τί κουβαλᾷς;

— Πράγματα γιὰ τὰ Χριστοῦγεννα.

— Καλὰ πράγματα; Ἐ ψυχὴ μου,

ψυχὴ μου! Καὶ ποίαν εἶσαι;

— Τοῦ χωριάτη τοῦ Λέντς, ἀπὸ τὸ "Ἀλπλ.

— Ἀπὸ τὸ "Ἀλπλ; ἐκεῖ ἀπάνω πᾶς; ἔχεις νὰ τραβήξῃς ἀνήφορο! Πρέπει ν' ἀνοίξῃς τὰ πόδια σου.

— Αὐτὸ κάνω, εἶπα καὶ ἀνοίξα τὰ πόδια μου.

— Ὑστερα ἀπὸ τόσο δρόμο θὰ πέσης νὰ κοιμηθῇς σὰν ψόφιο ἀπόψε, μοῦ εἶπε καὶ συμμόρφωσε τὸ βῆμα του μὲ τὸ δικό μου.

— Ἀπόψε δὲν κοιμάται ὁ κόσμος, ἀπόψε εἶναι Χριστοῦγεννα.

— Καὶ τί θὰ κἀνῃς πού δὲν θὰ κοιμηθῇς;

— Θὰ πάω στὴν Ἁγία Κατερίνη, στὸν Ὁρθρο.

— Στὴν Ἁγία Κατερίνη; ἀπόρη-

σε. Τόσο μακριὰ; εἶναι ὥρες δρόμος!

— Στὶς δέκα τὸ βράδυ θὰ ξεκινήσουμε ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ στὶς τρεῖς θὰ ἔχουμε γυρίσει πίσω.

Ὁ Κίλιαν δάγκασε τὸ τσιμποῦκι του καὶ εἶπε :

— Χμ! ἔχεις γιὰ νὰ τὸ κάνει αὐτὸ κάνεις πρέπει νὰ εἶναι πολὺ θρησκος. Τὴν ἡμέρα κάτω στὸ Μύρσταλ καὶ τὴ νύχτα στὴν λειτουργία στὴν Ἁγία Κατερίνη. Ἐγὼ νὰ σου πῶ τὴν ἁμαρτία μου, τόσο θρησκος δὲν εἶμαι, τοῦτο ὅμως σοῦ λέω : Ἄν θέλεις νὰ βάλῃς τὸ δισάκκι σου μέσα στὸ καλάθι μου γιὰ νὰ στὸ κουβαλήσω λίγην ὥραν καὶ νὰ πάρῃς ἐσὺ ἀνάσα, δὲν θὰ πῶ ὄχι! γιατί νὰ μὴ φορτωθῇ γιὰ λίγο καὶ ὁ γέρος γάιδαρος;

Δὲν εἶχα καμιὰ ἀντίρρηση σ' αὐτὸ πού μοῦ πρότεινε, καὶ τὴν ὥρα πού ἔβαζα τὸ δισάκκι μου μέσα στὸ καλάθι του, εἶπα μέσα μου : «Ἄς εἶναι, εἶναι καλύτερος ὁ Κίλιαν ἀπ' ὅ,τι τὸν λένε!

Ὑστερα τραβήξαμε πάλι τὸ δρόμο μας κι' ἐγὼ χοροπηδοῦσα δίπλα του ἐλεύθερος καὶ ξανάλαφρος.

TOM ΣΩΤΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MARK TWAIN

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Τὸ ταξίδι εἶχε τελειώσει. Μὲ μεγάλη προσοχὴ ἐπλεούριζε στὴν προκυμαῖα : «Ὅπισθεν! Κλιγκελιγκελίγκι. Τσοῦ-τσοῦ-τσοῦ—φφφφ!

Τὸ δεξί του χέρι σχημάτιζε πελώριους κύκλους, γιατί ἔπρεπε νὰ παρασαινῇ τὴ ρόδα τοῦ βαποριοῦ. «Στροφή δεξιά! Κλιγκελιγκελίγκ! Τσοῦ-τσοῦ-τσοῦ!» Τώρα ἄρχισε τὸ ἀριστερὸ χέρι νὰ φέρνῃ βόλτες. «Ἀργά! Κλιγκελιγκελίγκ! Τσοῦ-τσοῦ-τσοῦ-οῦ. Γεῖά σας, παιδιά! Πετᾶτε τὸν κάδο. Ἀγάντα τὴν ἀγκουρά! Στόπ! Κλιγκελιγκελίγκ! Φοτ φοτ φοτ! (Αὐτὴ ἦταν ἡ ἀσφαλτικὴ δικλείς, πού ἀνοίξε γιὰ νὰ φύγῃ ὁ ἀτμός).

Ὁ Τὸμ ἐξακολουθοῦσε ἀπτόητος νὰ βάρῃ χωρὶς νὰ καταδεχθῇ νὰ ρίξῃ οὔτε μιὰ ματιὰ στὸ βαπόρι. Ὁ Μπέν κοντοστάθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ γεμάτος ἐκπληξὴ καὶ ἀπορία κι' ὕστερα εἶπε, χαμογελώντας χαϊρέκακα :

— Χά! Τιμωρημένος μοῦ εἶσαι!

Καμιὰ ἀπάντηση. Ὁ Τὸμ κοίταξε τὴν τελευταία του πινελιά μὲ μᾶτι καλλιτέχνη, ὕστερα, πέρασε ἄλλῃ μιὰ φορά μὲ σκέρτος τὸ πινέλο καὶ ξανακοίταξε πάλι ἐξεταστικά τὸ ἀποτέλεσμα. Ὁ Μπέν ριζώθηκε κοντὰ του. Τοῦ Τὸμ τοῦ ἐρχονταν τὸ σάλιο

— Βέβαια, τὰ Χριστοῦγεννα, ἔκανε ὁ Κίλιαν, λοχανιάζοντας. Γι' ἄλλους εἶναι ἔτσι καὶ γι' ἄλλους εἶναι ἄλλοιως. Οἱ πλούσιοι ἔχουν κάθε μέρα Χριστοῦγεννα καὶ οἱ φτωχοὶ ἔχουν κάθε μέρα Μεγάλῃ Παρασκευῇ.

— Καὶ ἡ Μεγάλῃ Παρασκευῇ ὥρα εἶναι, ἔκανα ἐγώ.

— Ἐ, βέβαια, ὅταν εἶναι κανεὶς γιὰ νὰ νηστεύῃ μὲ χαδιάρη καὶ αὐγοτάραχο καὶ ἀστακό! γέλασε ὁ Κίλιαν.

Σὲ μένα ὅλες τοῦτες οἱ κουδέντες φάνηκαν κάπως παράξενες. Ὅστόσο τὸ τί εἶπε παρακάτω δὲν τὸ κατάλαβα γιατί εἶχε ἀρχίσει νὰ περπατᾷ πολὺ γρήγορα καὶ δύσκολα κατὰ φερνα νὰ τρέχω ἀπὸ πίσω. Ἐγὼ σὲ κάθε βῆμα γλυστροῦσα κι' ἐπεφτα κατὰ πίσω, ἐνῶ ὁ Κίλιαν εἶχε σιδερένιες πρόκες στὰ παπούτσιά του, εἶχε μακριὰ ποδάρια καὶ δὲν ἦταν κουρασμένος—κι' ἔτσι μπορούσε νὰ πάρῃ δρόμο.

— Μπάρμπτα, Κίλιαν! τοῦ φώναξα.

(Τὸ τέλος τοῦ ἐρχόμενου)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

στὸ στόμα καθὼς ἔβλεπε τὸ μῆλο, μὰ ἔκανε πὼς ἦταν τάχα ἀφωσιωμένος μὲ ψυχὴ καὶ μὲ σῶμα στὴ δουλειά του.

— Γεῖά σου, φίλε, σήμερα σ' ἔχουν σ' ἀγκάρεια ἔ;

— Ἄ, ἐσὺ εἶσαι, Μπέν; οὔτε σὲ πῆρα εἰδηση.

— Ἐγὼ πᾶω νὰ κολυμπήσω. Ἐσὺ δὲν θάρρῃς; Ἀμ ποῦ; Ἐσὺ τόχεις καλύτερα νὰ δουλέψῃς, οὔτε φύλλος στὸν κόρφο σου, κακομοῖρῃ μου!

Ὁ Τὸμ τὸν κοίταξε μὲ ἀπορία.

— Τί θέλεις νὰ πῇς; Τί ξέρεις ἐσὺ τὴ δουλειά εἶναι αὐτὴ πού κάνω ἐγώ;

— Τί; Μὴ δὲν εἶναι δουλειά;

— Μπορεῖ νάνα δουλεῖ καὶ μπορεῖ καὶ νὰ μὴν εἶναι. Ἐγὼ ἕνα ξέρω; πὼς μ' ἀρέσει νὰ τὴν κάνω.

— Ἐλα τώρα, δὲν θὰ μὲ περάσῃς δὰ καὶ γιὰ κορβίδα πὼς τὸ κάνεις γιὰ διασκέδαση.

— Γιὰ διασκέδαση; Καὶ γιατί ὄχι; (Τὸ πινέλο στὸ ἀναμεταξὺ δούλευε ἀδιάκοπα.) Νομίζεις τάχα πὼς κάθε μέρα μπορεῖ νὰ τοῦ παρουσιαστῇ κανεὶς ἡ εὐκαιρία νὰ ἀλείψῃ ἕναν τέτοιο φράχτη;

Τὰ πράγματα ἔτσι παρουσιάζονταν ἀπὸ ἐντελὸς διαφορετικὴ ὄψη.

Ὁ Μπέν ἔμεινε μὲ τὸ μῆλο μετέωρο στὸ χέρι του καὶ ὁ Τὸμ εἶχε δώ-

σει φτερά στο πινέλο του και το μεταχειρίζονταν μ' αληθινή μαεστρία. Πότε-πότε σταματούσε, πήγαινε ένα-δυο βήματα πίσω για να θυμάσει το έργο του, έβαλε έδω κι' εκεί μερικές πινελιές για να διορθώσει τα σφάλματα, ξανατραβιόταν πάλι και ξανακοίταζε το αποτέλεσμα ενώ ο Μπέν δεν ξεκολλούσε τα μάτια του από πάνω του και παρακολουθούσε όλες αυτές τις κινήσεις του με ζωηρή περιέργεια. Στο τέλος είπε:

— Καύμενε Τόμ, άφησε με και μένα ν' αλείψω λιγάκι.

Ο Τόμ φάνηκε σαν να σκεπτόταν και να συζητούσε μέσα του αυτό το πράγμα, ύστερα όμως είπε:

— Όχι, όχι, Μπέν, δεν γίνεται. Βλέπεις ή θεία Πόλλυ είναι πολύ ι-διότροπη μ' αυτόν τον φράχτη—είναι φάτσα στο δρόμο βλέπεις. "Αν ή-

τερα από σένα. "Ελα τώρα δός μου να δοκιμάσω. Να πάρει και το άπομεινάρει από το μήλο μου έχει ένα σωρό φαί άκόμη άπάνω,

— "Ας είναι, άφου θέλεις. . . μ' άχ, όχι, άς μείνει καλύτερα, Μπέν. "Εχω μεγάλο φόβο μ' ή δέν τ' ά καταφέρω.

— Να πάρει ένα μήλο δλόκληρο!

"Υστερα άπ' αυτό ο Τόμ παρέδωσε το πινέλο στο Μπέν, φαινομενικά πολύ ξώκαρδα αλλά μέσα του με άληθινή άγαλλίαση. Και ενώ το πρώην άτμόπλοιο «Ο μέγας Μισσορρή» έ-δαφε δλόρθος μες στον ήλιο ο καλλιτέχνης που το είχα έκχωρήσει τ' ά δικαιώματά του, καθόταν άναπαυτικά στον ήλιο επάνω σ' έναν βαρέλι, τρώγοντας με άπόλαυση το μήλο, κουνώντας τ' ά πόδια του και πλάθοντας ένα σωρό σατανικά σχέδια μες στο μυαλό του, πώς θ' ά τραβήξω

τα, ένα κομμάτι σπασμένο χρωματιστό γυαλί, μ' ά κουδάριστρα άδεια, ένα σκουριασμένο κλειδί χωρίς δόντια, ένα κομματάκι κιμωλία, ένα κομματάκι από σπασμένο καθρέφτη, έναν μολυβένιο στρατιώτη, πέντε χρυσόμυγες, ένα γατάκι στραβό από το ένα μάτι, ένα μπρούντζινο πόμολο, ένα λουρί από σκύλο (μόνον ο σκύλος του έλειπε άκόμα) το κοπίδι ενός σουγιά, τις φλουδες από τέσσερα πορτοκάλια, και μ' ά παλιά σπασμένη κορνίζα. Ένωμεταξύ όλου αυτό το διάστημα είχε περάσει περίφημα την ώρα του μ' εύχάριστη συντροφιά, χωρίς να κάνει τίποτε και—ο φράχτης είχε περαστεί δλόκληρος με τρία χέρια μ' άγοιά. Καλά που έπιτέλους σώθηκε ή λαδομπογιά, άλλοιως στο τέλος όλα τ' ά παιδιά του χωριού θ' άχαν πάθει τελεία χρεωκοπία. Στόν Τόμ ο κόσμος φάνηκε μονομιάς πώς δέν ήταν ούτε τόσο μαύρος ούτε τόσο σκοτεινός. Δίχως να το καταλάβει είχε άνακαλύψει ένα νόμο που είναι βαθειά ριζωμένος στην ανθρώπινη φύση, και που είναι το κίνητρο από πολλές-πολλές πράξεις. Για να καταφέρει ένας άνθρωπος να κάνει κάτι που πρα-γματικά ν' άξίζει τον κόπο—είτε μέγας είναι είτε παιδί—άρκει να το παρουσιάσει κανείς πώς είναι πολύ δύσκολο να το επιτύχει.

(Άκολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΕΡΓΑΣΙΑ

«Τ' ή π' ός τον μύρημα, άκνηρό!»
(Σολωμόν)

«Η δουλειά ντροπή δέν έχει
Και ντροπή είν' ή τεμπελιά»,
Ο καθένας το κατέχει
Άπ' τ' ά χρόνια τ' ά παλιά.

Κάθε τι που ζή σ' ή φύση,
Σάν ή ήμέρα οδοφύγει
Τ' ή βεστή φωλιά θ' άφήση
Στ' ή δουλειά του για να τρέξει.

Το μερμήγκι πώς ζηλεύω,
Πού δέν είναι άκνηρό.
Σάν κι' έκείνο θ' ά δουλεύω,
Δέν θ' ά χάνω τον καιρό.

Μακριά από τών κηφήνων
Τ' ήν άνωφελη ζωή,
Μήπως μοίρα σαν κι' έκείνων
Μ' ά προσμένη ένα πρωί. . .

Τ' ής ζωής τραχύς ο δρόμος
Και πολλά θ' ά συναντήσω,
Δουλευτής και οικονομός
"Αν είν' όμως θ' ά πλουτήσω.

Το άλέτρι που δ' άργώνει
Πόση χύνει άναλαμπή!
Και τόν άνθρωπο άνωφώνει
Μοναχά ή προκοπή.

Εργασία τιμημένη,
Πλούτος και χαράς πηγή,
Είν' άπ' όλους παινεμένη
Κι ο Θεός τ' ήν εύλογεί.

ΤΟΥΛΑ ΠΑΠΑΚΡΟΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ ΠΑΛΙΑ

ΚΑΙ ΣΥΓΧΡΟΝΑ

Τ' ήν Πρωτοχρονιά το βράδυ, όταν θ' ά βρεθήτε μπροστά στ' ά παιχνίδια σας, στ' άεροδυναμικά σας αυτοκίνητα, στ' άεροπλάνα σας που πετούν άληθινά, στ' ά βαποράκια σας που σ' ήλίζουν το νερό, ή στ' ά ώραία σας νοικοκυριά, στις πλούσιες σας κουζίνες, στις κούκλες σας που μιλούν, θ' ά συλλογίζεστε ίσως πώς οι παππούδες σας ή οι γιαγιάδες θ' άσαν πολύ δυστυχισμένοι που δέν είχαν όλα αυτά τ' ά ώραία παιχνίδια για να παίξουν, βέβαια τ' ά παιδιά τ' ής παλιάς εποχής δέν είχαν ούτε τόσο πολυποικίλα, ούτε τόσο τέλεια παιχνίδια σαν τ' ά δικά σας, μ' ά ευχαριστιόνταν μ' αυτά που είχαν και είμαι βέβαιος πώς με τ' ά πρωτόγονα παιχνιδάκια τους έπαιζαν πολύ πιο εύχάριστα άπ' ό,τι ένα σημερινό παιδί, που πολλά από τ' ά παιχνίδια του έχουν τόσο πολύπλοκο μηχανισμό, ώστε δέν τολμάει να τ' άγγίξει.

Στ' ήν Αίγυπτο, για ν' άρχίσουμε από τ' ήν πιο παλιά αρχαιότητα, τ' ά παιδιά που τους άρεσαν τ' ά άθλητικά παιχνίδια, έλάμβαναν για δώρο μπάλλες από δέρμα φουσκωμένες με μ' ά ύλη έλαστική. Στ' ά παιδιά που πρόσεχαν τ' ά παιχνίδια τους και δέν τ' ά χαλούσαν με το πρώτο, οι μπαμπάδες και οι μαμάδες έχάριζαν μικρούς ξύλινους κροκοδείλους που άνοιγόκλειναν το στόμα τους. Οι μικρές Αιγύπτιες, έπαιζαν όπως και τ' ά κοριτσάκια τ' ής εποχής μας, με κούκλες, σκαλισμένες επάνω στο ξύλο καθώς και με κάθε είδους κουκλονοικοκυριά, καλαθάκια, κηθερτάκια, κ' άστ' ήνες κλπ.

Και στόν τόπο μας στ' ήν αρχαϊκή εποχή, τ' ά παιδιά έπαιζαν με ξύλινα παιχνίδια. Λέγεται πώς ένας ξακουστός τεχνίτης, που σ' άζεται και τ' ά δ' άνομά του, ο Άρχιτας, κατασκεύαζε για να παίζουν τ' ά παιδιά, ένα ξύλινο περιστέρι, που όταν το πετούσε κινεί στον άέρα, κουνούσε τ' ά φτερά του κι' έπερτε στ' ή γ' ή άφου πρώτα έκανε μερικές βόλτες ένα γύρο.

Μολυβένια ή και ξύλινα άκόμη στρατιωτάκια δέν βρίσκουμε στ' ήν αρχαιότητα. Το άρχαιότερο παιχνίδι του είδους αυτού που σώθηκε ως τ' ά

σήμερα, είναι τ' ής εποχής τών σταυροφοριών και παρασταίνει έναν σταυροφόρο έφιππο. "Όλο μαζί—άλογο και καθάλλαρης—έχει έξη πόντους ύψος. Άργότερα ή γερμανική Νυρεμβέργη συστηματοποίησε τ' ή βιομηχανία τών μολυβένιων στρατιωτών και σήμερα δέν υπάρχει άγοράκι σε δλόκληρο τον κόσμο, που να μ' ήν έ-χ' ήν ένα κουτί μολυβένιους στρατιώτες.

Οι σκυρρες, οι κούκλες, οι καρκιόζιδες, οι καραμούζες, τ' ά κουκλονοικοκυριά, ή κιβωτός του Νώε, όλα αυτά τ' ά παιχνίδια έκαναν τ' ήν εύτυχία τών παιδιών μέσα σε δεκάδες αιώνων και εξακολουθούν ως τις ήμέρες μας να τ' ά μαγεύουν και να τ' ά ένθουσιάζουν. Από τις αρχές όμως του τριαντού αιώνα, τ' ά παιχνίδια έλλαξαν όψη και μορφή. Οι κέρνες

ρους τούς Καραγκιόζιδες, που άλλοτε είχαν τέτοια έπιτυχία, τώρα μόλις και θ' ά καταδεχτ' ή να τούς παίξ' ήν μικρό άδερφάκι.

Δέν πρέπει όμως να στεκόμαστε πολύ στ' ά περασμένα. Τ' ά παιχνίδια, μοιάζουν με τ' ή μόδα. Άλλά διατηρούνται και άλλα εξαφανίζονται και άλλα ξαναφαίνονται. Τ' ά περισσότερα άπ' αυτά τ' ά χαίρονται τ' ά άόρια. "Όσο για τ' ά κορίτσια μένουν. . . πάντοτε πιστά στις κούκλες τους. Το φόρεμα βέβαια είναι άλλοιώτικο. Το κρινολίνο έχει άντικατασταθεί μ' ένα φουστανάκι τρικό και οι κοτσίδες με σγουρά μαλλάκια κομμένα. Η κούκλα όμως όποια κι' άν είναι ή έμφάνισή της είναι πάντοτε για το κορίτσίκι το «παιδί» του, που θ' ά ντύσει, θ' ά χτενίσει και θ' ά νταντέ-

ψη. Μόνο που τ' ά παλιά καρροτσάκια, έχουν τώρα κι' αυτά πάρει σχήμα άεροδυναμικό. Μ' άν τ' ά παιχνίδια αλλάζουν, τ' ά παιδιά μένουν πάντα τ' ά ίδια κι' ό φανταστικός κόσμος όπου ζούν δέν θ' αλλάξ' ή σ' όλους τούς αιώνες.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

Γ. Γ. Έέχασα να σ' άς πω πώς υπάρχει κι' ένα «μουσειό τών παιχνιδιών» στο Παρίσι. Έκεί μπορεί κανείς να παρακολουθήσει τ' ήν εξέλιξη τών παιχνιδιών και να θαυμάσει μερικά ώραίατα παιχνίδια όπως βλέπετε στ' ήν εικόνα μας, που παρασταίνει, ένα σαλονάκι κούκλας του περασμένου αιώνα. "Αν πάτε στο Παρίσι, όπως πήγα εγώ, θ' ά τ' ά ιδείτε. —"Ο ίδιος και. . . άπαράλλαχτος

Η ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΛΙΘΑΡΙ ΜΥΘΟΣ

Μέσα στο κήπου τ' ή γιορτή, σ' ής άνοιξης τ' ή χάρη,
Σ' όλάνθηστη τριανταφυλλιά
ποιός έριξε λιθάρι;—
Χέρι άστοχο, σκληρή καρδιά
που δίχως ψυχοπόνια
Μάδησε τ' ά ροδόφυλλα
και σύντριψε τ' ά κλώνια!—
Και το λιθάρι άπόμεινε
εκεί. Τόν άλλο χρόνο
Έέχασε ή τριανταφυλλιά
τόν περασμένο πόνο.
Και βλάστησε και άνθομανά
με δόξα και με χάρη,
Με ρόδα κατακόκκινα
σκεπάζει το λιθάρι.

ΜΑΡΙΝΟΣ ΣΙΓΟΥΡΟΣ

ταν ο πίσω φράχτης δέν θ' ά τ' ήν ένοιαζε, ούτε και μένα. Στ' άλήθεια δέν μπορείς να φαντασθ' ής τι μανία που έχει μ' αυτό τον φράχτη. Κι' είναι παρά πολύ δύσκολο να τον βάψ' ή κανείς όπως πρέπει. Βάζω σ' όλο χίλια πώς μέσα σε χίλια παιδιά—το λέω μέσα σε χίλια, μέσα σε δυο χιλιάδες—δέν θ' ά βρ' ήσκειται ένας που να ξέρ' ή πώς να τον βάψ' ή.

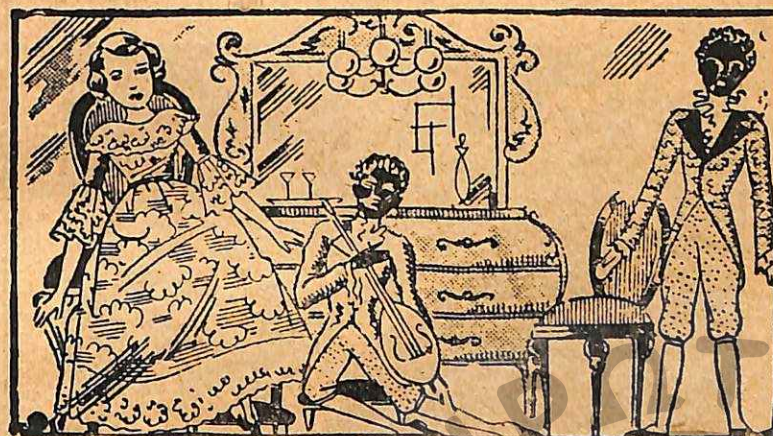
— Άλήθεια; Άχ, καύμενε, άφησέ με μ' ά φορίτσα να δοκιμάσω κι' εγώ. Έτσι λίγο μοναχά. "Αν ήμουν εγώ στ' ή θέση σου θ' ά σ' άφηνα.

— Μπέν, θ' ά σ' άφηνα στ' ήν τιμή μου. . . μ' ή θεία Πόλλυ βλέπεις. . . Κι' ο Τζιμ άκόμα τ' ήν παρακάλεσε να τ' ά κάνει αυτός, μ' ά δέν τόν άφηνε με κανέναν τρόπο. Πρέπει να τ' ά καταλάβ' ής πώς εγώ έχω όλη τ' ήν εύθύνη. "Αν πιάσ' ής τώρα να αλείψ' ής εσ' όν φράχτη και δέν γίν' ή καλός, τι θ' ά γίν' ή τότε;

— Άχ άνοησίες, εγώ ξέρω καλύ-

άκόμη περισσότερα θύματα. "Από ο-ποψήφους άλλο τίποτε: κάθε στιγμή περνούσαν παιδιά από το δρόμο. Πλησίαζαν για να κάνουν χάσι και έμεναν για να βάψουν κι' αυτά. Γιατί όταν ο Μπέν σε μ' ά στιγμή άπόκαμπε πιά, ο Τόμ είχε κλείσει κιόλας συμφωνία με τόν Μπίλλυ Φίσερ που του πρόσφερε έναν όλοκαίνουργο σχεδόν χαρταετό για να τ' ά δώσ' ήν το δικαίωμα να βάψ' ή και αυτός, κι' ό-ταν άποτραβήχτηκε ο Μπίλλυ ζήτησε να τόν διαδεχθ' ή ο Τζόννυ Μίλλερ, προσφέροντας γι' άντάλλαγμα ένα κουδάρι σπάγγο.

Και το παζάρεμμα αυτό εξακολούθησε ώρες δλόκληρες. Δέν είχε περάσει καλά-καλά ούτε το μισό ά-πόγευμα κι' ο Τόμ, που το πρωί ήταν ένα παιδί φτωχό, χωρίς τίποτε δικό του, τώρα κολυμπούσε κυριολεκτικά στ' ά πλούτη. Έκπ' ής από όσα άναφέ-ραμε παραπάνω, είχε μαζέψ' ής δώδεκα βώλους, μ' ά σπασμένη τρουμπέ-

Ένα σαλονάκι κούκλας του περασμένου αιώνα
(Σελ. 43, στ. γ')

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΞΑΝΘΗΣ ΚΟΥΚΛΑΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΜΑΡΙΑ - ΡΙΑ ΣΟΡΡΕΝΤΙΝΑ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

— Ύστερα ή θεία μου ή 'Ονωρίνα που κατοικούσε μαζί μας με έφερε έδω.

— Καυμένη μικρούλα, αναστέναξε ή νεαρή Ουγγαρέζα, ή ζωή φάνηκε σκληρή μαζί του. Μ' άς μη μιλούμε γιά θλιβερά πράγματα. Έλα μέσα στο άτελιέ μου.

Τήν πήρε από τ' ό χέρι και τήν ώδηγησε στο δίπλανό δωμάτιο, εύρύχωρο και φωτεινό. Όπου έδλεπε κανείς ανάκατα πίνακες μισοτελειωμένους, πινέλα πεταμένα χάμω, καθαλέτα στημένα έδω κι' εκεί και παλέτες άκουμπισμένες σ' όλες τις άπί-

θανες θέσεις. Σε μία γωνιά ήταν ένα χαμηλό ντιβάνι μ' ένα πλήθος μαξιλάρια και λίγο παρακει, μισοκρυμμένο πίσω από κάμπωσες γλάστρες με φοινικοειδή, ένα μεγάλο παραβάν.

Τό παραβάν αυτό χρησίμευε γιά νά ντύνονται τά μοντέλλα κι' ή 'Ανναμπέλλα βρήκε εκεί, ριγμένο σέ μία καρέκλα ένα μακρύ χιτώνα κατάλευκο, που έπese χυτός επάνω της μόλις έδγαλε τό παλιό και ξεθωριασμένο της φουστάνι. Ύστερα ή Γκρέτα τής έλυσε τά μαλλιά της, που τά χτένιζε ψηλά σέ κότσο, σάν νά ήταν καμμιά γριούλα, και τής τά έρριξε στούς ώμους της όπου άπλώθηκαν σάν ένα κύμα από χρυσάφι.

Όταν τελείωσε ή τουαλέττα τής μικρής ή ζωγράφος τήν έβαλε νά σταθί μες στή μέση της κάμαρης. Η σιλουέττα του παιδιού ξεχώριζε μπρδς στο γαλάζιο φόντο του ούρανού που φαινόταν μέσα από τ' άνοιχτό παράθυρο. Η νέα τήν έβαλε νά σταυρώσει τά χέρια της και άρχισε νά τήν ζωγραφίζει, έτσι ξανθούλα κι' δόλονηκη όπως ήταν, ένθουσιασμένη που τό γαλάζιο χρώμα των ματιών τής 'Ανναμπέλλας ήταν όμοιο με τό χρώμα τ' ούρανού και που τό λευκό και διάφανο προσωπάκι της ταίριαζε τόσο ώραία με τό χιονόλευκο χιτώνα.

Πότε-πότε τή ρωτούσε :

— Μήπως κουράστηκες ;

Η 'Ανναμπέλλα μόλις άνοιγε τό

στόμα της γιά νά προφέρη ένα όχι. Κι' αλήθεια δέν ήταν καθόλου κουρασμένη. Από τόν κήπο έφθανε ως τ' αυτιά της ή φλυαρία των χελιδονιών και τό τιτίβισμα των σπουργιτών. Γύρω της έδλεπε όλο ώραία πράγματα : επάνω της έννοιθε τό άπαλό χάιτι του μεταξιού που δέν τό είχε γνωρίσει ποτέ της ως τότε, και τής φαινόταν πώς ήταν ή Σταχτοπούτα στο παλάτι του βασιλιά και πώς ζούσε σ' ένα άπερίγραπτα ώραίο όνειρο.

Ό θαυμασμός έκανε τά μάτια της ν' άνοίγουν διάπλατα χωρίς όμως νά τούς έλαττώνει τή θλιμμένη τους έκ-

σοκλείνοντας καμμιά φορά τά βλέφαρά της πάνω από τά κουρασμένα της ματάκια.

Δέν είχε περάσει πάνω από μία ώρα όταν δυ-τρία διακριτικά χτυπήματα στην πόρτα έκαναν τήν Γκρέτα νά σταματήσει τή δουλειά της.

— Ποιός είναι ; ρώτησε.

— Ό βαρώνος Βάρνα, άποκρίθηκε ή καμαριέρα.

Η Γκρέτα σηκώθηκε.

— Θα γυρίσω άμέσως, μικρούλα μου, είπε στην 'Ανναμπέλλα. Έν τω μεταξύ έσύ ξεκουράσου λιγάκι. Και ή Μαριέττα θα σου φέρη τό δειλινό σου.

Και στράφηκε πρδς τήν καμαριέρα γιά νά τής δώση με χαμηλή φωνή τις διαταγές της. Ύστερα βγήκε, άφήνοντας μισάνοιχτη τήν πόρτα που ήταν στο σαλονάκι. Η

'Ανναμπέλλα κάθισε στο ντιβάνι και τίμησε τά μισοκότα και τά ώραία χνουδωτά ροδάκινα που τής σερβίρισε με προθυμία ή Μαριέττα. Ύστερα ή καμαριέρα βγήκε κι' αυτή και ή μικρή έμεινε μοναχή της.

Από τό σκλόνι, έφθανε σ' αυτιά της ή μελωδική φωνή τής Γκρέτας και μία άλλη βαθεία άνδρική φωνή. Μά δέν ξεχώριζε τις λέξεις.

Έξαφνα θυμήθηκε τις υποφίες του Ριχάρδου γιά τή νεαρή Ουγγαρέζα. Σπρωγμένη τότε από περιέργεια άκατανίκητη πήγε κοντά στην πόρτα.

Η νέα κι' ό έπισκέπτης της συζητούσαν γιά σκυλιά, γιά αυτοκίνητα, γιά λεμβοδρομίες και άλλα διάφορα πράγματα.

— Λοιπόν θα πάτε στή Βουδαπέστη ; ρωτούσε ό κύριος.

— Ναι, ίσως τό καλοκαίρι, άπάντησε ή Γκρέτα.

— Έγώ γιά τήν ώρα δέν μπορώ νά φύγω άπ' έδω. Περνώ μία πολύ κρίσιμη στιγμή, έχω μεγάλες στενοχώριες.

Η 'Ανναμπέλλα άπομακρύνθηκε από τήν πόρτα. Τι ιδέες ήταν πάλι αυτές που περνούσαν από τό μυαλό του Ριχάρδου. Ξανακάθισε στο ντιβάνι ντροπισμένη που είχε κρυφακούσει τή συνομιλία τής δ. Δυντόφσκι και του φίλου της.

Ύστερα από λίγες στιγμές ή Γκρέτα μπήκε στο άτελιέ.

(Ακολουθεί)

KIMON AΛKIDΗΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

— Χαρά ! χαρά ! έρχεται ό 'Αη-Βασίλης !

φραση. Γνώριζε πολύ καλά ότι δέν ήταν παρά μονάχα ένα όνειρο κι' ότι σέ λίγο θα ξανάδαζε τό ξεθωριασμένο της φουστάνι και ότι ήθελε νά ξαναρχίσει νά γυρίζει τούς δρόμους με τό κουτί τις κάρτες κρεμασμένο από τό λαιμό της, και ή καρδούλα της ξεχείλιζε από πίκρα.

Ό 'θλιμμένος 'Αγγελος ξέρει ότι πέρα από τόν κόσμο τής φτώχειας και του πόνου όπου είναι άναγκασμένος νά ζή, υπάρχει κι' ένας άλλος κόσμος, γεμάτος φως και όμορφιά και τόν νοσταλγεί χωρίς νά μπορέ νά τόν φθάσει γιατί είναι άπιαστος και μακρινός σάν όλες τις χίμαιρες. Αυτή τήν έκφραση, τή μελαγχολική και ρεμβώδη προσπαθούσε ή Γκρέτα νά ζωντανέψει στην εικόνα που ζωγράφιζε, ένω ή 'Ανναμπέλλα ακούνητη έτρεχε πίσω από τό όνειρό της, μι-

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΠΑΡΑΜΟΝΗ

Γέμισε λιβάνι τό σπιτάκι — Τής γιορτής σημάδι φανερό — Φάτισε μία φλόγα από κεράκι Μιάν εικόνα πούχει τό Χριστό. Και μορφές φαντάζανε, στα χρυσά ντυ-

Μέ κεριού μαλάματα γλυκοφωτισμένες

Ακουσα στην πόρτα ψαλμωδία Των παιδιών που ψέλνουνε γλυκά. Λένε γιά μία γέννησιν άγία, Κι' οι φωνές τους σβύνουν άπαλά :

Ψαλμωδία άρχινήσανε πού στη γή ξε-

Μελέαργος [B]

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟ

ΠΟΤΕ ΣΤΗ ΖΩΗ ΜΟΥ !

Ήταν, θυμάμαι, σάν και τώρα μέρες πρωτοχρονιάς. Τά μαγαζιά είχαν στις βιτρίνες τους διάφορα παιχνίδια : αυτοκίνητα σιδηροδρόμους, κουκλές, άεροπλάνα, καραγκιόζιδες, ό,τι ήθελε κανείς τάβρισκε εκεί.

Θά ήμουν τότε όκτώ χρονών : σ' ένα άπ' αυτά τά καταστήματα, σ' ένα μικρό, υπήρχε, στή βιτρίνα, μία κουκλά : πώς τή θυμάμαι !

Ήμουν άνέκαθεν υπερήφανος γιατί είμαι άγόρι : είπα κι' στρατιωτάκια με άλογάκια και άλλα άγορίστικα παιχνίδια : και όμως έπεθύμησα μία κουκλά !

Αλλά μήπως αυτό που πεθύμησα ήταν κάτι ώραίο ; Όχι. Τή θυμάμαι άκόμη : ήταν μία κουκλά συνθησμένου άναστηματος, μελαχροινή, με κάτι χέρια κοντά, ξύλινα και άτεχνα, με μία φούστα καρφωμένη με δυό καρφίτσες, ήταν μία κουκλά άσχημη ! και όμως τήν άγαπούσα, τήν ήθελα.

Προσπαθούσα, πάντοτε, με κάθε τρόπο νά καταφέρω τή νταντά μου νά περάσουμε άπ' τό κεντρικό δρόμο, όταν έβγαινα περίπατο. γιά νά ιδώ τήν κουκλά, κι' έκαθόμουν άρεκτη ώρα χαζεύοντας μπροστά στή βιτρίνα και κοιτάζοντάς τη μέχρις ότου ή φωτιά νταντά μου έκανε τήν ύπομονή της και με τραβούσε με τό στανιό.

Τέλος, μία μέρα — μέρα που δέ θα ξεχάσω ποτέ — τήν παραμονή της πρωτοχρονιάς, πήγα στο σπίτι του θείου μου Βασίλη, του στρατηγού. Έθαύμαζα τό θείο μου, τόν άγαπούσα πολύ. Ό θείος Βασίλης μου ένέπνεε, επίσης σεβασμό και ύπόληψη, με τήν ώραία στολή του και τό χρυσό πιλήκι του !

Ό στρατηγός με φόρτωσε γλυκά. Και άφου μου είπε ένα ώραίο διήγημα

μιά μάχη στην όποία έλαβε μέρος — μου άρεσαν πάντοτε οι πολεμικές διηγήσεις — μου έπρότεινε νά κατεβούμε νά κάνουμε ένα περίπατο μαζί, νά δούμε τήν κίνηση μιά και ήταν παραμονή πρωτοχρονιάς. Κατεβήκαμε. Στο δρόμο περπατούσαν πολλοί : όλοι φορτωμένοι με πακέττα. Κάπου-κάπου ακούγονταν κι' οι χαρούμενες φωνές των παιδιών που έλεγαν τά κάλαντα : αυτοκίνητα σφύριζαν γιά νά κάνουν τόν κόσμο νά παραμερίσει, μικρά καροτσάκια κελούσαν σφυρίγματα διαφόρων ειδών σου τρυπούσαν τ' αυτιά : μεγάλη κίνηση και θόρυβος επικρατούσε. Κι' έγώ, κρατώντας από τό χέρι τό θείο μου έθαύμαζα. Μού φαινόταν πώς είχα χρόνια νά περάσω άπ' αυτό τό δρόμο. Αίφνης ό θείος μου μου είπε :

— Βουλάκη, θέλεις νά σου άγοράσω κανένα παιχνίδι ; γιά πάμε σ' αυτό τό μαγαζί νά ιδούμε.

— Όχι, όχι θείε Βασίλη ! όχι σ' αυτό τό μαγαζί : σάς παρακαλώ νά πάμε σέ κείνο εκεί κάτω του είπα δείχνοντας τό μαγαζί με τήν πούκλα, που ήταν λίγα βήματα μπροστά μας.

— Άφου τό θέλεις, πάμε εκεί. Μόλις φθάσαμε στή βιτρίνα του, πήρα θάρρος και με φωνή, μολαταύτα, τρεμουλιαχτή του είπα : «Θείε Βασίλη, μου άγοράσετε, σάς παρακαλώ, αυτή τήν κουκλά ;»

Δέν πρόφτασα καλά-καλά νά τελειώσω, και μία φωνή σά βροντή βούισε σ' αυτιά μου :

— Ν' άγοράσω κουκλά σ' ένα άγόρι ; θέλεις νά ντροπιασθής, παιδί μου : Δέν ντρέπεσαι ; Ζήτησέ μου ένα σπαθί, ένα τουφέκι, στρατιωτάκια, νά σου άγοράσω μ' όλη μου τήν καρδιά. Κουκλά, ποτέ στή ζωή μου, ποτέ ! . . . Και πιάνοντάς με άπότομα από τό χέρι με τράβηξε από τή βιτρίνα. Ακούγοντας αυτά τά λόγια ή καρδιά μου έσπύχτηκε και μία υπερηφάνεια, μία διαβολική υπερηφάνεια, μ' έμπόδισε νά κλάψω. Ύποσέθηκα στον έαυτό μου νά μη ντροπιασθώ. Δέν ήθελα πιά τήν κουκλά με τά κόκκινα μάγουλα. Ήμουν άγόρι !

Έκείνη τήν ήμέρα, έγνώρισα τήν αυστηρή γλύκα της θυσίας γιά τό καθήκον . . .

Στέφανος τής Δόξης [B]

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΕΣ

ΕΤΟΙΜΑΣΙΕΣ

Γιά πρώτη φορά φέτος, θα γιορτάζαμε τήν Πρωτοχρονιά μακριά άπ' τους δικούς μας, ή μεγαλύτερή μου παντρεμένη άδελφή κι' έγώ.

Αυτό φυσικά, μάς έβαζε σέ μεγάλη στενοχωριά, όχι μόνο γιάτι αυτές τις

ήμέρες πάντα θυμάται κανείς τούς δικούς του κι' επιθυμεί περισσότερο νά βρίσκεται κοντά τους, αλλά και γιάτι άκόμη μάς άπασχολούσε, κολύ τό ζήτημα των γλυκισμάτων. Και τό κυριώτερο πώς θα κάνουμε μόνες τήν Πρωτοχρονιάτικη πηχτα.

Πάντα ως τώρα, όταν τήν έτοιμάζαμε στο σπίτι, ή καθεμιά μας άναλάμβανε πρόθυμα νά βοηθήσει τή μητέρα σέ κάτι.

Η μία γύριζε τό βούτυρο με τήν ζάχαρη, έτοιμη στήν πρώτη εύκαιρία νά χώσει τό δάκτυλό της στή λεκάνη, άλλη καθάριζε τάμύγδαλα ριχνοντας στο στόμα της τά περισσότερα, ή τρίτη χτυπούσε τ' αυγά, ένω ή πιο μικρή έννοούσε σώνει και καλά νά κλέβη ζύμη, νά τήν πλάθι στα χέρια της και, μαύρη πιά νά τή χώνη στή φωτιά.

Έτσι ή έτοιμασία αυτή δέν ήταν γιά μας τά τέσσερα τρελλοκόριτσα παρ ότι μία διασκέδαση, μία εύχάριστη άπασχόληση που περνούσε πάντα με γέλια και χαρούμενες φωνές !

Και τώρα ; Η άδελφή — μικρή κι' αύτή άλλωστε — δέν ήξερε τί νά κάνει. Νά ρωτήσει τήν πεθερά της ; δέν τήθελε και τόσο. Φοβόταν μήπως άκούση τό αίσωvio των πεθερικών :

— Μπα καυμένη, μία πηχτα δέν ξέρεις νά κάνης ;

Νά ζητήσει πληροφορίες από καμμιά γειτόνισσα ; τό θεωρούσε κάπως προσβλητικό.

Αναγκαστήκαμε λοιπόν νά περιορίστούμε σέ ότι ξέραμε : «Μπρδς βαθύ και πίσω ρέμμα», 'Επί τέλους, έτρεπε κάτι νά γίνει !

Μά νά που άπ' τήν παραμονή κιόλας ύψώθηκε μπροστά μας σάν βουνό ή πρώτη άμφιβολία στο πιάσιμο ταυ προζυμιού ! Έγώ ήμουν τής ιδέας πώς θα έθελε άκόμα λίγο γάλα, ή άδελφός μου τό εύρισκε άρεκτό, έγώ ό γαμβρός μου, είχε κι' αυτός τή γνώμη του : θυμόταν καλά πώς ή μητέρα του τήν έπιανε σέ μεγαλύτερο μέρος !

Και στήν τοποθέτησή της δυσκολευτήκαμε άρεκτά : Έδω ήταν ή πόρτα, άπ' εκεί φυσούσε, κοντά στο μαγκάλι όμως θα φούσκωνε πολύ . . .

Ό,τι μάλλινο είχαμε, παλτό, ζακέττα, κατασχέθηκε γιά τό ζέσταμα της ζύμης.

Παρ' όλη τή σοβαρότητα του πράγματος δέν μπορούσαμε νά συγκρατήσουμε τά γέλια μας που αβρόμητα ξεσπούσαν κάθε φορά που έκφραζόταν νεώτερη γνώμη.

Τό άλλο πρωί, μόλις ξυπνήσαμε λές και είχαμε συνεννοηθή από βραδύς, συναντηθήκαμε όλοι μπρδς στο δοχείο με τό προζύμι.

Είμαστε περίεργοι νά δούμε τί άπέγινε.

Μ' όλο τό φόβο όμως του γαμβρού,

έσπευσα 9 τετράδια) **Κλαίρη Γ. Κοκκί-
νου** (πολλές ευχαριστίες για τις ανανεώ-
σεις και το ξεσπάθωμα έσπευσα στη νέα
μου φίλη τα φυλλάδια και σε σένα θα μου
παρήγγειλες) **Ασπάζομαι και τον Πέτρον
Βασιλάκη) Έλπιόνη Γ. Μαρίνου** (ελ-
πίως φέτος να μου γράφεις συχνά) **Ευχα-
ριστώ για την ανανέωση** σ' ευχαριστεί
κι' ο Ε. που στέλνει πολλά χαιρετίσματα
στον παππού σου) **Μιχαήλ Στρογγύφ**
(χαίρω πολύ, εξακολουθώ και περιμένω)
Ειρήνην Καββαδά (το λάθος διορθώθη-
κε) **Ευχαριστώ πολύ**) **Δούκα Όπλιγκαντώ**
(έλαβα, ευχαριστώ, περιμένω) **Ολιμμένην
Μελωδία** (καταλαβαίνω) **Έξερξαι όμως** πώς
μόνο οι συνδρομητές και ταδελφία τους έ-
χουν το δικαίωμα να παίρνουν ψευδώνυμο ;
γι' αυτό έγινε και το λάθος) **Φωτιά** (ευ-
χαριστώ πολύ για την ανανέωση και τα
καλά λόγια) **Φίλησέ μου το μικρό Γερασι-
μάκι** πολλά χαιρετίσματα στο **Χιόνι** με
πόση χαρά θα σε έδωπα! . .) **Μελέαρον**
(δεν περάζει, περιμένω κι' ευχαριστώ)
Έλβετοπούλαν (για το ωραιότατο ευχε-
τήριο γράμμα σου, ο κ. Π. σ' ευχαριστεί
απ' την καρδιά του) **Σβασμένην Μελω-
δία** (δεν θυμώμαι τώρα να σου πω ούτε
έχω καιρό να φάξω/μπορείς όμως να στεί-
λεις άλλο, αφού μπήκαμε σε νέο χρόνο)
χαίρω που σου άρεσαν τα έφρενα/να μυθι-
στορήματα) **Θεόδ. Γεωργόπουλον, Κε-
φαλλοιτοπούλαν** κτλ. κτλ.

Είς όσας επιστολές έλαβα μετά την 25
Δεκεμβρίου θάπαντήσω οτ' έρχόμενο

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ του 284ου Διαγωνισμού Λύσεων.
Αι λύσεις του φυλλαδίου τούτου δεκταί μέχρι της
1 Μαρτίου.

52. Δεξιόγραφος

"Ακρον του σώματος το πρώτο,
Κοινό επίσημα το άλλο,
Και παρουσιάζεται με κρότο
Ζώο... φαγώσιμο, μεγάλο.

Παράξενη Μικρούλα

53. Συλλαβόγραφος

"Όπως είναι αν τάφησης,
"Όμορφα μεγάλη έκφραζει
Κι' όλοι θα παραμερίσουν.

Τόνα λάμβδα του αν του σβύσης,
"Όποιος τόχει θα φωνάξη,
Μάλιστα, αν του το πατήσουν...

"Ατρέμης Διαπλασιόποις

54. Μεταγραμματισμός

Να σάς πω εγώ το πως :

Νι θα κάμετε το σι

Και θα γίνη το νησι

Καρπός.

Πρόμαχος της Έλευσερίας

55. Αίνιγμα

Το άρσενικό μου, επίθετο,

Δείχνει την ευθυμία.

Το θηλυκό μου ασθένεια,

Συχνά κι' επιδημία.

Σαρπηδών

56. Τρίγωνον

"Υπάλληλος, αντιπρόσωπος.

Χημικόν στοιχείον.

"Επίθετον (ουδέτερον).

Νήσος του Αιγαίου.

"Αρθρον (αιτιατική).

Μετοχή.

Σύμφωνον.

Και καθέτως τα ίδια.

Ζακυνθινούλα

57. Κρυπτογραφικόν

123456789 = Ευρωπαϊκή πόλις.

2536 = Πάπας.

34836 = Άστερισμός.

459 = Θεά.

54574589 = Άρχαία πόλις.

65436 = Ρομ. αυτοκράτωρ.

74513 = Ρήμα.

83966869 = Πόλις της Έλλάδος.

9873289 = Χώρα της Έλλάδος.

"Αρτιαν

58-62. Πτερωτόν Γράμμα

Αί κάτωθι ζητούμεναι λέξεις έχουν
από έν γράμμα κοινόν-το πτερωτόν-
το όποϊον άπαντ' ά πρώτον εις την πρώ-
την, δεύτερον εις την δεύτεραν, τρίτον
εις την τρίτην και ούτω καθ'εξής :

Ζώνον κερασφόρον-Τόπος σκοτεινός
-Άγγειον-Ευρωπαϊκή πρωτεύουσα-
Φόρεμα έξωτερικόν.

"Ιππότης Λεκάριος

63. Γρίφος

φεβεφεβεφ	φεβεφεβεφ	α	ααααα
φεβ	φεβ	ααα	αα
φεβ	φεβεβεβ	τιν	α
φεβ	φεβ	α	ααααα
φεβ	φεβεβεβεβ	α	ααααα
φεβ	φεβεβεβεβ	α	ααααα

Πούλια

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. Άσκήσεων του φύλλ 42.

504. Πυθία (πύ, θεία). - 505. Θά-Φθα.

-506. Άρμα-αίμα. -507. Φάλαινα φά-
ναιλα-φανέλα. -508.

Α Λ Α Σ
Α Υ Λ Ο Σ
Α Ν Α Ρ Ο Σ
Α Λ Κ Α Ι Ο Σ
Α Ι Γ Υ Π Τ Ο Σ
Α Ρ Γ Ο Λ Ι Κ Ο Σ
Α Ν Α Ξ Α Γ Ο Ρ Α Σ

509. ΠΛΩΤΑΡ-

ΧΗΣ (Λητώ, ώ-

ρα, ταραχή, άρχή,

ρήτωρ, χώρα, ή-

παρ, σωτήρ) :

-510-514. Διά

του Δ : διαδίδω,

διόδια, δυωδία, αὐδή, δεῖ. - 515-519.

"Αλλά, άλμα, Άρτα, άρπα, άργά. -520.

Τρία : Κ, Λ, Θ (καλάδι). - 521. "Εσο

ψύχραιμος εις τας συμφορας (ες οψ ιχρ,

Αίμος, εις τὰ Σήμ, φ' όρξς).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 έως 10 το πολύ λέξεις με άπλο στοι-
χεία δρ 6. το ελάχιστον τέμμημα. Πέραν των 10
λέξεων 60 λεπτά ή λέξη με παχέα δε στοιχεία
δρ 1 και με κεφαλαία δρ 1, 50. "Ο χωριστός
στίχος δρ 5. Οι μη συνδρομηταί πληρώνουν τα
διπλά "Η προσληφθέντα είναι άπαραίτητη

[ΔΗ' - 79]

Πρωτοπαίνοντας στο Διαπλασκόσμο
χαιρετώ όλους-ες και άλληγογραφώ.
Δ/σις : Πόστ-Ρεσάντ, Μυτιλήνην, διά :

"Αμφιτρωνίδα

[ΔΗ' - 80]

Γάρφαρη Βρυσοῦλα, μύριες καρδιόβγαλ-
τες εὐχές, σου στέλνω στη γιορτή σου.

Κατάσκοπος #33

[ΔΗ' - 81]

ΚΑΤΑΣΚΟΠΗ 33, ΧΙΛΙΑ ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ.
ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

[ΔΗ' - 82]

Μερσεντές, άνήντησα στο γράμμα σου
στις 28 "Οκτωβρίου άπάντηση τίπο-
τα' γιατί ;

Γκλόρια

[ΔΗ' - 83]

Η διεθνοῦς μου είναι ή του "Συλλόγου
Η "Αστέρων" [ΔΗ' - 45] και έχι [ΔΗ' - 42]

Βίλλυ Φρίτς

[ΔΗ' - 84]

Μαίνοντας στο σαλονάκι της Διαπλά-
σεως χαιρετώ όλους-ες.

Ντανιέλ Νταριέ

[ΔΗ' - 85]

Χάρυ Μπώρ, τί γίνεσαι ; Πώς τα περ-
νάς στην Κέρκυρα ; Ρόμπερ Τέυλορ,
πρόσεξε.

Ντανιέλ Νταριέ

[ΔΗ' - 86]

Χαιρετώ όλους-ες. Άλληγογραφώ Έλ-
ληνικά, Άγγλικά : "Ιδιαίτερος με
"Αμφιτρωνίδα. Δ/σις : "Οδός Μάρκου Μπό-
τσαρη, 10, Μυτιλήνην.

Νηρηές

[ΔΗ' - 87]

Πρωτοπαίνοντας στην κίνησι, διαπλά-
σούπουλα, σάς χαιρετώ. Άλληγογρα-
φώ με όλους-ες. Δ/σις : Κον Νικόλαον Κα-
ψη διά Χρήστον Άγγελοπούλον, Πύργον.

Πυργιώτικο Μελανούρι

[ΔΗ' - 88]

Εύχομαι χρόνια πολλά εις όσους με ξε-
έρουν.

Εὐθυμος Σημαιοφόρος

[ΔΗ' - 89]

Άλληγογραφώ με τον Διαπλασκόσμο
Α της Μεγάλης Τάξης. Περιμένω στη
Δ/ση : Καν Χαρίκλειαν Μαντζουράνη, Πα-
ραπλεύρως Δικαστηρίων, Μυτιλήνην διά
(Α. Β.)

Παράξενη Μικρούλα

[ΔΗ' - 90]

Διαπλασούπουλα-ες ανταλλάσσω Μ. Μυ-
στικά. Δ/σις : Καν Χαρ. Μαντζουράνη,
Παραπλεύρως Δικαστηρίων, Μυτιλήνην, διά
(Η. Ο.).

Δροσούλα

[ΔΗ' - 91]

Οστις είδε το έργον... «Πρωταθληταί
της Γκάφας» έσχε γνώμην τί έστι
Δουξ "Όπλιγκαντώ και Κυρίαρχος του
Διαπλασκόσμου.

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΣΤΕΡΩΝ

[ΔΗ' - 92]

Βασιλεύς του Χιόθμορ=Σπύρος Εὐσταθί-
ουλος (βρέξ με).

"Ορειβία

[ΔΗ' - 93]

Βέρθερε, Κατάσκοπε 33, Μαργιολάκι,
Κόμησα "Όπλιγκαντώ, γιατί δεν άπαν-
τάτε εις τα Μ. Μυστικά μου. "Εστείλα.

ΑΝΔΑΛΟΥΖΑ

[ΔΗ' - 94]

Αγαπητά Διαπλασούπουλα-ες τον και-
νούργιο χρόνο σάς εύχομαι να περά-
σετε με υγεία και χαρά.

Σανθή "Υδραίουπουλα

[ΔΗ' - 95]

Άλληγογραφώ με διαπλασούπουλα - ες
μόνον άνω των 18 έτών. Δ/σις : Α-
yanaky, Mesrutlet II, Yesilköy,
Istanbul, Turquie

Νινέττα

[ΔΗ' - 96]

Εάννα, πολυαγαπημένη μου, οι πιό
κα'ες εὐχές μου για τον καινούργιο
χρόνο (1938) χαρισμένες σε σένα για ν' ά-
πολαύσης ό,τι επιθυμείς.

Δεῦλα

[ΔΗ' - 97]

Μαίνοντας στο Διαπλασκόσμο χαι-
ρετώ όλες-ους και άλληγογραφώ.
Δ/σις : Πάρνηθος 53, Αθήναι διά,

ΑΖΙΑΝΤΕ

[ΔΗ' - 98]

Εὐχές για ευτυχισμένο 1938 έχετε, Ξαν-
θή "Υδραίουπουλα, Μαδρο Διαμάντι, Ά-
νοϊεταίκο Χαμόγελο, Πόλις των "Ονείρων,
Στέλλα Βιολάντη, Μικαέλα, Κοκκινουσκού-
φίτσα, Λορελάι, "Υδραίουπουλο, από το

"Υδραϊκόν Κῶμα

[ΔΗ' - 99]

Σ' όλα τα Διαπ ασόπουλα-ες, ιδιαίτε-
ρως στο Παλιό Βιολί και Μάντη
Στάθη εύχομαι ευτυχισμένο και χαρούμε-
νο το 1938.

Δοξασμένο "Ακρωτήρι

[ΔΗ' - 100]

Για το ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ περιμένουμε
και από τους : Άγκάβι, Σαρπηδόνα,
Λευκήν, Δούα "Όπλιγκαντώ, "Αμφιτρώνα,
Μπετούλ, Εδάνναν, "Αετιδέα, Κερμιάν και
"Αδάκρυτον.

ΑΝΟΙΚΤΟΚΑΡΔΟΙ

[ΔΗ' - 101]

Η Λεβλά λαδούσα κεραμίδαν εξ "Α-
νοϊκτοκαρδών" και μη γ. ωρίζουσα
ποδ την κεφαλήν κλίνει κατέφυγε εις άγ-
γελίας πλήρεις άνακρίδων. Είναι αξία οι-
κτιρμών!

Κοσμοκράτωρ